

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YENİ DÜNYALARDA

SAYI : 34

HAYAL İLE BİLİMİN BULUŞTUĞU YER

EKİM 2008

PROMET - 7

Düş Kabuğu Sahili hiç bu kadar gerçek olmamıştı. Slate, burada daha önce bulunduğundan adı gibi emindi. Bu sahil, Dünya’da gerçekten vardı ve o da belki çocukluğunda burada bulunmuştu.

Yine geceydi, daha doğrusu yine göremediği ayrıntıları Ay’ın tatlı ışığında hayal gücüyle beraber tamamladığı açık bir geceydi. Dalgalar küçük ve sadece varlıklarını belli edecek kadar ses çıkarıyorlardı. Ay’ın yakamozu başka bir dünyaya açılan gizli bir yol gibi önüne serilmişti. Dalgaların küçük hareketleriyle kıpır kıpırdı bu yol. Dorothy’nin Kansas’ı ararken yürüdüğü yol kadar gizemli ve macera dolu olmalıydı.

Kumlar soğuyordu, ancak yine de sıcak sayılırlardı ve yumuşaktılar. Sağ tarafında, ufka sokulmaya çalışan dağlar vardı. Sol tarafındaysa uzaktaki evlerin ışıkları görünüyordu. Bir marina da olabilirdi orada. Ayrıca karanlığın içinden bir kule gibi yükselen eski bir fabrikanın kararmış bacası da rahatsız bir parmak gibi yukarı uzanıyordu. Orasının artık kullanılmayan, neredeyse tarihi bir zeytinyağı fabrikası olduğunu biliyordu; ama bunu nereden bildiğini bilmiyordu.

Sahil genişti ancak ona yine de daralmış gibi geldi. Kötü anlamda değildi bu. Sonuçta, yanında bir kız çocuğu oturuyordu ve onun varlığı bulunduğu yeri daraltmak yerine genişletiyordu. Genişlikse uzay için önemsiz bir özellikti.

Burnuna onun parfümü geliyordu. Adını bilmediği ama iyi bir uyku sonucu erken kalkılan yaz sabahlarında şafak atarken koklanan taze hava gibi rahatlatıcıydı.

Aslında kıza pek bakmıyordu, gözleri yukarıda, yıldızların arasında tutunabilecekleri bir yer arıyordu. Her zamanki gibi öyle bir yer yoktu ve işin eğlenceli kısmı da buydu.

Bir kez daha onlara hayran oluyordu. Sakin soluklarında burnuna dolmak için çırpınan taze esintinin sarhoş edici etkisi altındayken başka bir şey hissetmesi zaten mümkün değildi.

Kız elbette güzeldi. Ay ışığı karşısında her kız güzelleşirdi. Romantik olmayanlar için sebebi basitti bunun. Karanlıkta ayrıntıları göremez, göremediklerinizi kendiniz tamamlayınız ve kimse ayrıntıları tamamlarken yüreğindeki tanıca yerine Tolkien’in evrenlerinden fırlama bir Orktan yararlanmazdı.

Artık bütün vaktini burada oturup düşüncelere dalarak geçirmeye başlamıştı. Vural’ın ölümünden sonra Düş Kabuğu Sahili çok değişmişti. Eskiden sadece uzaya bakıyordu, oysa şimdi tam anlamıyla oturduğu kumların yumuşaklığını, rüzgarın kokusunu, kızın varlığını ve uzaktaki ışıkların sudaki kışkırtıcı parıltılarını hissedebiliyor, tadabiliyor ve görebiliyordu. Onun için başka bir boyuttu burası, dostu Vural’ın gidişinden sonra ona kalan tek şey, sığınabileceği tek yer.

Kızı eskiden önemsemezdi. Sadece kader ortaklığıydı onunki. Ancak zamanla, korkutucu bir düşünce olmasına rağmen onunla konuşmaya çalıştı. Vural’ın kaybı, onda konuşacak birini bulma ihtiyacı doğurmuş olabilirdi; ama Slate böyle düşünmüyordu.

Yıldızlara bakarken bulutların olmayışı başını döndürüyordu. Yükseklik korkusu gibi bir şeydi ama aynı zamanda da değildi! Uçma korkusu ya da havalanma korkusu bunun tanımı olabilirdi, ama düşmek kesinlikle değildi. Uzayda nereye düşebilirdi ki insan? Vural düşebilmiş miydi?

Bu düşüncelerden hoşlanmadı. Aklını dağıtmak için etrafına bakınmaya başladı. Kuleyi gördü, dalgaların bitmeyen yolculuklarıyla kendilerini sürükledikleri ufku, Ayın batmak için özellikle çaba harcadığı dağ zirvelerini ve kıızı...

İlk defa onu kendisine bakarken yakaladı. Genelde hep kız yukarı ya da ufka bakar o da kaçamak bakışlar atardı. Konuşurken bile durum böyledi. Ancak bu sefer farklıydı ve kendini kızın karşısında konuşmak zorunda hissederken buldu.

En zorlu manevraları yıldırım hızıyla aldığı kararlarla başarabilen Slate, söyleyecek bir şey bulamıyordu. Merhaba? Selam? Nasılsın? Nedense hepsi birbirinden saçma geliyordu ona.

Kendini aptal gibi hissetti. Bunu hissettiği zamanlarda genelde aptalca davranırdı zaten.

“Yengeç,” dedi kız.

Slate şaşırılmıştı. Bir an, önceden programladığı cevabı verecekti. “Ah! selam sağol ya sen nasılsın? Tuhaf bir gece ha?” ama böyle diyemedi.

“Yengeç mi?” bön bön bakıyordu şimdi. Uyku halinde olmasına rağmen bilincinin açıldığını hissetti. Garip bir histi bu. Zaten bu duygu yüzünden Düş Kabuğu Sahili’nin gerçek olduğuna inanıyordu.

Kız cevap vermedi bakışları her zamanki “sürükleyiciydi.”

Slate bunu sebebini merak etse de sesini çıkarmadı ve cevabını biraz sabır gerektiren bir bekleyişin sonunda aldı.

Bir grup yengeç sulardan çıkmış yaklaşıyordu. Bunlar belgesellerde rastlanacak türden büyük yengeçler değildi. Küçüktüler ve garip bir beyazlıkları vardı, kemik gibi.

Ay ışığında parlayan yengeçler sudan çıkarak yaklaşılmaya başladılar. Sahilde oturan ikilinin önünde durdular. Minik kısıkaçlarını yukarı kaldırmışlar ve bir ayinin tuhaf dansını yapar gibi sağa sola salınmaya başlamışlardı.

Açıklama bekleyen bir bakış attı kıza.

Kızsa melankolik bakışlarla yengeçlere bakıyordu. Slate,

kız konuşmaya başladığında onun gözlerine bakıp, kızın başka dünyalarda ya da evrenlerde dolandığını düşünecekti.

“Fazla uzağı göremiyorlar, ama ışığı hissediyorlar. Ona ulaşmak için kollarını uzatıyorlar ama kolları daha da kısa...” dedi kız, gerçekten üzgün görünüyordu. “Onlar oradan geldi biliyor musun?”

Slate, kızın baktığı yere çevirdi bakışlarını ve küçük dilini yuttu.

Ay, bütün güzelliği ve gizemiyle... Slate’in aklı bunu almadı. Ay’dan mı düşmüşlerdi bu yaratıklar?

Kız, bakışlarını Slate’e çevirdiğinde erkeğin kalbi bir an için durdu.

“Bu yüzden buradayım...” Kızın bu sözleri yankılanıyordu aklında.

Dııııt!

Uyanışı hayal kırıklığı dolu ve son derece kabaydı. Normal bir doğum yerine sezeryandı sanki.

Bir süre etrafına bakınıp nerede olduğunu anlamaya çalıştı.

Dıııt! Dıııt! Beynine saplanan sesle yüzü buruştu. Uyku kovanındaydı, oval dünyası korkunç görüntüsüyle karşısındaydı.

Uyanmıştı.

Dıııt ! Dıııt! Dıııt!

Yan kovandan rahatsız ve uykulu bir ses yükseldi. “Susturun şunu!” Radjeck’ti bu.

Slate homurdandı “Tamam, tamam...Özür dilerim!” Hücre bilgi ekranına bakıyordu ama tersliği anlayamıyordu. Hala neden erken uyanıldığını bilmiyordu.

Bir defa daha çalmaya niyetlendi ki Slate bir görüşme için arandığını anladı. Hemen tuşa bastı. Saat ve diğer bilgiler kayboldu ekrandan, yerlerine Halias’ın çenesini kocaman gösteren bir görüntü geldi.

“Slate?”

Slate’in morali çok bozuktu. Düş kabuğu sahilinden yırtılarak alındığı yetmiyormuş gibi şimdi de Halias’ın yüzüne bakıyordu. Ona karşı duyduğu öfkenin büyük bir çoğunluğu pişmanlık tarafından yenmişse de hala suçu atacak birini aradığından bunu tamamen bırakamıyordu. Hücre bilgi ekranlarından uyandırılmaksa Promet’te pek sevilmiyordu. Bunun sebebini kimse bilmiyordu ama biri yataktaneden çağrılacaksa bu genelde başka biri aracılığıyla oluyordu.

Ekşi ekşi bakıyordu Halias’ın suratına.

“Buraya gelmen lazım,” dedi Halias. Acil bir şey

olmasaydı asla aramazdı.

Ekranın sağ alt köşesine iliştirilmiş olan bilgilere baktı. Halias üçüncü laboratuardaydı. Onun son zamanlarda kendini kapatıp kimseyi içeri almadığı ve tayfa tarafınca bunun sebebi merak edilen yerdeydi.

Hiç bir şey söylemeden başıyla onayladı ve bağlantıyı kopardı. Radjeck rahatsızca kıpırdanırken, Slate kovandan çıkıyordu. Alnı öfkeyle kırışmıştı ve çizgiler vardı.

Homurdandı, “Bu yüzden buradayım...”

* * *

“Üçüncü lab” Promet’in tabiri yerindeyse kıcındaydı. Genelde hem ulaşım hem de kullanım imkanları bakımından ilk iki laboratuvar, son iki laboratuvara tercih edilirdi.

Etrafa tutuna tutuna ilerlerken ani uyandırılışı yüzünden öfkeliydi. Geçmişte, kendisinin de Vural’ı uyandırdığını hatırladı.

Bu, yüreğini burktu.

Giderken Tarek ve Parsa ile karşılaştı. İkisi de fizikçiydi fakat ihtisas alanları karanlık enerji ve madde ile ilgiliydi. Bir senelik araştırmalarında pek bir şey bulamamışlardı, üstelik bir ilkin ortasında bundan yeterince faydalanamamak onları çıldırtıyordu.

Kısa boylu insanlardı ve Slate ile fazla bir muhabbetleri olmazdı; ama zaten Garwyn’in vardiyasında çalışan sakın tiplerdi ve bu ikilinin kendi araları dışında kimseyle pek muhabbeti olmazdı. Onlara bakarken Halias ile Garwyn’in grupları arasındaki farkı daha da iyi anladı Slate. Ancak bunun için herhangi bir olumsuz düşünce geliştiremedi. Eskiden beri bildiği gibi, bu gemideydiler ve nereye kaçabilirlerdi ki?

Selamlaşıp ilerledi. Onları arkada bırakırken Tarek’in bozulan abdomen çalıştırıcı spor aletinden bahsettiğini duydu ve öleceklerini bilmeyen insanların rahatlığını kıskandı.

Laboratuvarın kapağına vardığında onun kilitli olduğunu farketti. Kilitin sıkıştığını düşünüp bir kez daha denedi ancak kapak açılmıyordu. İçeriden kilitlenmiş olabilirdi.

Homurdanarak kapağın yanındaki hücre bilgi ekranına dokundu ve içerisiyle iletişim kurmaya çabaladı.

Cevap kısa sürede geldi.

“Kimsi....Ah, Slate. Açıyorum, bir dakika.” Ekran karardı.

Slate’i endişelendiriyordu bu. Hal neden kapağı kapamıştı? Aklına tatsız ihtimaller geliyordu ve Halias’ın pek de net olmayan ekrandaki yüzünde hoşuna gitmeyen bir şeyler vardı.

Her zaman daha kötüsü olmak zorunda mıydı? Ölecek olan biri için bile?

Birkaç saniye sonra kapaktan metalik gürültüler yükseldi

ve kapak açıldı. Slate, Halias'ın halini görünce şaşırıp ve içeri girdi.

Yaşlı adam çok daha yaşlı görünüyordu. Yüzü çökmüştü ama gözlerinde insanı ürküten bir parıltı vardı. Yüzü de belli belirsiz bir gülümsemeyle aydınlanmaya çalışıyordu ama bunu için yeterince canlı görünmüyordu. Düşük voltajlı bir ampulün yüksek gerilimde dayanmaya çalışması gibiydi.

“Ne oldu Hal?” Slate mesafeliydi. Bir anda Halias'ın delirmiş olabileceğini ve bundan ne kadar çok korktuğunu farketti. Halias'a sinirli olabilirdi ama onu kaybetme düşüncesi fazlasıyla korkunçtu. Bugüne dek hep onun dediklerini yapmışlardı ve onda güven bulmuşlardı.

Slate, zaten sonlarının gelmiş olduğunu düşünüyordu; ama Halias delirmişse gerçekten berbat bir son onları bekliyordu.

“Sana bir şey göstermek istiyorum Slate,” dolapların içine bakıyordu. Kapakları açıyor ve kapatıyordu. Aradığı bir şey vardı.

Slate, içeriye göz atarken olanları anlamaya başladı. Ortadaki masada Vural'ı kurtarmak için yürüyüşe çıktığında giydiği elbise vardı. Yıpranmış ve bazı kısımları kesilerek alınmıştı. Duvarlardaki ekranlarda alınan çeşitli notlar vardı ve elektroliz için kullanılan kuvözlerden birkaçı da yukarıdaki laboratuarlardan geri buraya getirilmişti (Burası kullanımdan biraz uzakta olduğundan bazı aletler diğer lablara taşınmıştı zamanında). İçlerinde, yapay basınçla ve santrifüj kuvvetiyle yerçekimindeymiş gibi davranan sıvılar vardı.

Halias, demek ki bunca zamandır bir çıkış yolu aramıştı. Slate, bunu tahmin ediyordu ama içindeki karanlık kovuklarda fısıldaşan Halias modelinin Mozart dinleyip son günlerini “Yıldızların olası sarhoş fatihi” havalarında geçirdiğini sanmıştı. Bu tuhaftı ama son zamanlarını gördüklerinden ziyade görmek istediklerine odaklanarak geçiren biri için normal olmalıydı.

Halias dolapların birisine takıldı bir süre eliyle içerde bir şeyler karıştırmaya başladı, bu sırada sordu, sesi boğuktu. “Benim için iyi şeyler düşünmediğini biliyorum ama bana yardım edemeyecek kadar kızgın mısın?”

Slate cevap vermeden önce düşündü. Havada asılı kalmıştı, tıpkı düşünceleri gibi. Gözleriyse masadaki elbisedeydi. Gözünün önüne Vural'a dokunduğu sahne geldi ve bakışları elbisenin eline kaydı. *Kurumuş bir yaprağa dokunmuşçasına milyonlarca küçük parçacık saçılmıştı. Bir süre düzensizce dağıldılar sonra o garip düzene uydular.*

“Garip düzene uydular,” diye mırıldandı.

“Anlamadım, bir şey mi dedin Slate?” Elleri hala dolabın içinde geziniyordu.

Pilot kendine geldi, aceleci bir ses tonuyla “Burada bir ekibiz Hal,” diyebilirdi. İçinde amansızca kaban kurtuluş umudu karşındaysa şaşırırdı. Sevinç duymadı, daha çok

inanılmayacak kadar büyük bir olayın karşısındaki şaşkınlıktı yaşadığı. Yeniden doğan bir insan bu sefer ağlayarak doğabilir miydi?

Hal, bir çaresini bulmuş olabilir miydi?

Yaşlı adam kendi kendine bir şeyler mırıldandı; ama Slate bunu duymadı. Bir süre sonra Halias, siyah bir örtüyle örtülmüş, fazla büyük olmayan bir akvaryumla ayrıldı dolaptan. Ardından hemen arkasında, Slate'in de dikkatini çekmiş olan, elektroliz kuvözlerinden birinin başına gitti.

“O zaman buraya gel,” dedi ve Slate Halias'a yaklaştı.

Kuvözde basit bir düzenek kuruluydu.

Halias anlatmaya başladı “Burada gördüğün şu iki yumru senin elbisenden alınma, sıvının içinde bunları çözebilen hiçbir şey yok. Ama gözümden kaçan ayrıntı da buydu. Elbisesimizin kalkanı bildiğin gibi gemininkiyle neredeyse aynı ve kimyasal reaksiyonlara imkan vermeyecek şekilde değiştirildiler. Bir nevi asallar yani.”

Slate yukarıda bir tutacağa tutunmuş dinliyor ve başıyla onaylıyordu. Bunlar zaten bildiği şeylerdi ama Halias'ta ders vermeye herkes gibi meraklıydı.

Yaşlı adam devam etti “Haliyle herhangi bir çözünme imkansızdı bana göre. Yani şeker gibi eriyoruz burada ama bu yine de imkansız olmalı öyle değil mi?! Ama hiç de öyle değil. Sıvıya onlarca asit kattım, kalkanı çözebileceğine inandığım her şeyi denedim ama bir sonuç elde edemedim. Yani bugüne dek bildiklerimizde bir hata yoktu,” dedi. Sesi kendi kendine konuşur gibi monoton bir hale gelmişti. “Ama... manyetizma Slate, manyetizma... bunu hiç düşünmemiştim. Sıvının içine ferromanyetik partiküller bıraktım. İlk başta hiç bir şey olmadı ve sinirimden buradan çıktım. Sabah geldiğimden sonra sıvının içinde bir akıntı olduğunu gördüm. Santrifüj de kendini kapatmıştı ama sıvı hareket halindeydi. Kendi içinde manyetik bir alanı var bunun. Ama sadece su içinde kısıtlı. İçeri kattığım parçacıkları birbirlerini itip ve çekip bir hareket sistemi oluşturmuşlardı. Başta tamamen kaotik olan bu durum zamanla bir düzene oturmuştu.” Halias'ın gözleri parlıyordu. “Bir süre bunu gözlemlemeye çalıştım. Bunun adı elektroliz değil Slate, yeni bir sistem bu. Yük taşımacılığı gibi ama partiküller taşınıyor burada, her şeyin partikülleri. Sıvının, kalkanın... Her şeyin! Elektrolizde kimyasal bağlar koparılırken burada çok daha farklı boyutlardaki manyetik bağlara saldırılıyor. Bunu zamanla keşfettim... O zamana kadar da akla karayı seçtim ama neyse...” bir süre düşüncelere daldı ardından biraz heyecanlı bir sesle devam etti “Gerçekten de hiç farkedilmeyen bir çözünme yaşanıyor. İlk zamanlar bu parçanın küçüldüğünü anlayamadım bile. Ancak şu anda gördüğün yerde, birikmeye başlayınca anlayabildim bunu.”

Havuzda iki tane yumru vardı. Slate onlara bakarken sorunu anlamış olabileceklerini düşünüyordu ama bu kutuluş anlamına geliyor muydu?

Halias parlayan gözlerle devam etti “Maewyn'in sırrı bu. Bunu bulduğumda ne yapacağımı şaşırdım. Aklımı paralar-

casına bir çare aradım ve de buldum Slate! Buldum! Buradan kurtulabilmenin bir yolunu buldum!”

Slate’de heyecanlanmıştı. “Nasıl?”

Yaşlı adam hemen devam etti “Yükler Slate, yükler! Taşınan parçacıklar çok küçük ve aynı zamanda da yüklü! Bu tuhaf düzeneğe potansiyel farklarıyla müdahale edebiliriz diye düşündüm. Ancak doğru oranı bulmam bayağı zaman aldı. Çözümüne çabuk ulaşmak için bu dolapların hepsine aynı düzeneği kurdum ve çeşitli oranlarda kalkanları yükledim.” Sonra masanın üzerine koyduğu örtülü akvaryumun yanına gitti. Slate onu izliyordu.

Hal, akvaryumun başına geldi ve gülümseyerek “Voila!” dedi, örtüyü çekti. Slate örtüyle gizem yaratılmasını gereksiz bulsa da bilim adamlarının sunular konusundaki meraklarına yordu bunu.

Bu, küçük bir akvaryumdur. Benzer bir sistem içindeydi ancak burada kalkanın düzgün olmasa da hatları belli oluyordu ve sıvının içinde, yüzeye yakın bir yerde asılı kalmış küçük yumruya dikkatlice baktı.

Slate görüntüyü incelerken, Halias masadaki konsola bir şeyler girdi ve “Bunun dört gün önceki hali böyleydi,” dedi.

Slate ekranlardan birine yerleşen videoya bakarken, kalkan olması gereken küçük bir parçayla, sıvının dibine yakın bir yerde duran büyük yumruyu gördü. Halias filmi hızlandırdığında da gözleri kocaman açıldı.

* * *

Bip! Dıt!

“Kikikiki...Bir defa daha böyle yaparsan seni doğduğuna pişman edeceğim,” diye homurdandı Şale. Günler geçiyor muydu artık o bile bilmiyordu. Sadece durumun kötüye gittiğini farkediyordu; çünkü Spintroza’yı programlamak gün geçtikçe zorlaşıyordu.

Morarmış gözaltları, delilikle boyanmıştı. Şale bu dönemde delirdiğini biliyordu; ama bu his onun korktuğu kadar “saçma” olmadığından fazla takmıyordu deliliği. Sadece burada duruyor ve sevgilisinin nazını çekmeye çalışıyordu. Bu kadardı işte. Ama gün geçtikçe işin suyu çıkıyordu ve her akli başında koca gibi onun da kendini, cinnet geçirerek “Bay Hyde” kocaya çevirmek gibi bir hakkı vardı.

Uzakta aydınlanan bulutlar gibiydi bu, yıldırımlı, zalim bir fırtınanın gelişini, görerek duymaktı.

Dengesiz bir bekleyişin ardından, ekrandan gök gürültüsü geldi.

Geçersiz İşlem, ve fırtına başladı.

Şale gözlerini devirdi ve yavaşça kapadı. Başını da eğmişti bu sırada. Bir süre nefes almadı... İçinde bir şeyleri durdurmaya çalışıyordu-ama neye karşı çalışıldığını kendine soruyordu-; fakat hatasını yapmıştı bir kere. Saçmalıklardan korkmamıştı, saçmalamaktan da korkmayacaktı. Kendini sıktı ve vücudu kaslarında dolaşan gerginlikle birkaç defa

sarsıldı. Son derece öfkeliydi ama boğazından yükselen şey sevinç dolu bir kahkahaydı. Şale, bilincinin yerini başka bir şeye bırakıyordu.

Dıt! Dıt!

Sıcaktı bu ve sıcak bir karşılama gördü. Gözlerini açtığındaysa her şey farklıydı artık. Karşısında sessizce yeni bir işleme hazır olduğunu belli eden sisteme baktı, sevgilisine, Spintroza’ya...

Öfkeli bakışına ters düşen bir gülümsemeyle tekrar algoritmasını yazmaya başladı. Bu sefer hiç homurdanmadı ve sevgilisine hiç küfür etmedi; çünkü yakında ona haddini bildirecekti.

Bip!

Ve bu harika bir şeydi.

* * *

“Ama bu işlemi geri döndürdüğünde kalkan eski haline göre biraz bozuk görünüyordu. Yani kütle düzensiz toplanıyor gibi öyle değil mi? Bu durumda bunun bize zararı da olabilir,” dedi Slate. O da en az Halias kadar coşkuluydu gerçekten bir çözüm bulunmuş gibiydi ancak soruları vardı ve tabii sorunları da.

Halias bu soruyu bekliyordu. Hemen cevap verdi. “Haklısın Slate. İyi bir dönüşüm olmamış. Ama dikkat edersen o parçadan geriye pek bir şey olmamasına rağmen bayağı eski haline yakın bir geri dönüş yapılabilir. Bunda tek sebep potansiyeli düzgün dağıtamamış olmam ancak Promet için böyle bir sorun yok. Kabuk hala eski halinin iskeleti gibi davranabilir. Anladın mı?” Halias birden gençleşmiş gibiydi. Bildiklerini bir başkasına anlatması ve ondan da sevinçli bir tepki alması onu birden canlandırmıştı. Bu bilginin büyüydü, bilimin sihriydi.

Slate hala inanamıyordu, bu pekala yapılabilirdi! Yerinde duramıyordu; fakat mutluluğu mükemmel değildi. Halias’ın yaptığı ve bu işi bütün olumsuz baskı, gizlilik ve umutsuzluğa rağmen tek başına çekmesi akıl alacak gibi değildi. Bir his onun bu yüzden lider olduğunu söylüyordu ama hala içinde kıvranan bir parça zehir vardı ve onu atmalıydı.

“Şey, Hal bu harika hatta diyecek söz bulamıyorum. Bunu için her şeyi yaparım ama sana söylemek istediğim bir şey var,” yutkundu “Özür dilerim Halias, çok ama...”

Hal, sözünü kesti, yüzü ciddileşmişti “Slate, bunu yapma. Hepimizin hataları oldu. Şimdi bu beladan kurtulmaya bakalım ve gerisini zamanın merhemine bırakalım. İnan bana, zamanın yumuşatamayacağı bir acı yok.”

Slate, Halias’ın dolu gözlerine bakarken içindeki son öfke kırıntıların da yok olduğunu hissetti. Üstelik aklına, Halias’ın intihar eden karısı da gelmişti. Bu, kendisini bütünü kötü hissetmesine yol açtı.

Yaşlı adamsa düşüncelerini bunlardan uzaklaştırmak için akvaryuma bakıyordu. Kendi kendine konuşur gibi “Rufus, Phy ve Garwyn’le çalışacağız. Hesaplar konusunda

Rufus'un yardımı dokunabilir diğerlerininse...."

Slate, elini Halias'ın omzuna koydu "Elimden geleni yapacağım."

Yaşlı adamsa havuza bakarken acı acı gülümsedi "Başka çaremiz yok zaten, elimizden geleni yapacağız," iç geçirdi

"Tanrım, ne kadar da körmüşüz."

Slate de kendi kendine konuşur gibi cevap verdi. Halias, pilotun söyledikleri karşısında şaşırılmıştı. Kaşlarını kaldırarak pilota bakıyordu.

Slate "Yengeçler gibi," demişti.

* * *

Halias, ekibi toplamıştı ve mutlak ölüm şokunu biraz zorla da olsa atlatmışlardı. Yine her şey gizlilik içinde yürüyecekti. Özellikle Phy bu konuda çok duyarlıydı ve bu yüzden Halias'a sitem edip duruyordu. Hal'sa gemide en son istediği şeyin ölüm korkusunun vereceği kaos olduğunu söyleyip duruyordu.

Altıncı gündeysen hepsi proje üzerindeki çalışmalarını bitirmiş sayılırdı. Köprüde, Rufus Cisimciğinin ekranlar üzerindeki görüntüsüne bakarken Promet'in kurtuluş yolları için ilk -ve başarısızlık durumunda büyük ihtimalle son hamleleri için- hareket geçmeye hazırdılar.

Halias, ana pencerenin önünde kollarını kavuşturmuş bir halde bekliyordu. Karşısındaki grupla teker teker göz teması kurdu.

"Pekala, umarım herkes iyice dinlenmiştir. Yeterince bekledik ancak son kez planı toparlayacağım ki herkes ne yapacağını iyice bilsin ve olay biraz daha netleşsin," dedi ve derin bir nefes aldı.

"Öncelikle potansiyeli ayarlayabilmek, kontrol altında tutabilmek adına üçüncü jeneratörü ve onun kapasitörlerini kullanacağız. Bunun için Rufus jeneratörü sistemden ayıracağız ve yönlendirecek. Tahminlerimiz cismine de yüklü olduğu ve potansiyelini bu yolla kontrol altına tutabileceğimiz yönünde. Rufus yönlendirmeyi yaptıktan sonra Slate, yük aktarımı için kullanacağımız enerji kablolarını cisme kuracak. Rufus yük dengesini kontrol ederken Garwyn Slate ile iletişim halinde olacak ve talimatları ona verecek, Phy da bu sefer Slate'in sağlık verilerini kontrol edecek. En ufak bir hata, çılgınlık istemiyorum. Ondan sonrası önceden hesapladığımız değerlerin doğru olduğunu ummak olacak. Her şey yolunda giderse birkaç güne kadar iyileşme göreceğiz ve bu süre içinde diğerlerine cismi araştırmak için manyetizmadan etkilenmeyen bu sistemi deneyeceğimizi söyleyeceğiz."

Herkes susuyordu ve hepsi heyecanlıydı. Bu durum Halias ve Slate dışındakiler için daha sarsıcıydı. Önce ölmek üzere olduklarını öğrenmişler sonra da kurtuluş için bu ümide çarpmışlardı.

"Herkes anladı mı?"

Kimseden ses çıkmadı ve bunun anlamı ekşi bir evetti.

Halias hiç beklemeden "Pekala," dedi. "İş başına." Bu sözün ardından meydana gelen hareketlilik coşkulu değildi.

* * *

"Bu odaya bir kez daha gireceğimi düşünmezdim," dedi Slate. Garwyn ile bu konu hakkında konuşmuşlardı. O zamanlar acısı tazeydi ve Garwyn ona bir cevap verememişti. Şimdi durumun ne kadar farklı olduğunu düşünüyordu ve bu garip bir biçimde kendisini suçlu hissetmesine sebep oluyordu. Düşüncelerine ihanet etmiş gibiydi, o zamanlar acı çeken Slate'i bir köşeye cansız bir elbise gibi fırlatmıştı sanki.

Değişimin belki de en acımasız sonucuydu pişmanlık.

Elbisesini giymişti. Bu sefer ki de hafif bir kıyafetti ancak arkasındaki iticileri, Vural'ın peşinden gittiği sırada giydiği elbiseden daha güçlüydü ve sırtında Vural'ın ki kadar olmasa da bir sorun anında kullanılabilecek olan küçük bir yaşam destek ünitesi vardı. Hem daha güvenli olması açısından hem de kollarına çeşitli aletlerin takılabilemesi açısından bunu tercih etmişlerdi.

Garwyn'in sakin sesi başlığının içinde duyuldu ve onun bu sefer susmayacağını anladı. Belki de karşısında "çok daha anlayışlı bir Slate" olduğu içindi bu. "*Felaketlerin ya da umudun insanın içini boşalttığını gördüm Slate. Burada yaşadıklarımızdan son zamanlarda şunu anladım. Herkes bir şeyler veriyor; ama bazılarıysa her şeyini veriyor...*"

Slate, kemerindeki ışıklara bakarken Garwyn'i dinlemeye devam etti.

"... ve bu yüzden yüceltme dediğimiz şey var Slate. Sevdiklerimizi kaybettik ve kim bilir daha kimleri kaybedeceğiz; ama biliyor musun?..."

Slate başlığını sağa sola zorlayarak oturup oturmadığını kontrol etti. Garwyn de devam...

"...Eğer onların adını uzaklarda bir yerde duyurabileceksek ve öldükleri şeylerin uğruna onlardan hız alıp yürüyeceksek ben varım. Gerekirse, onların katlandığı acıların, bizi boğdukları acıların, çok çok altında kalan kendi isyanını çiğnerim."

Slate'in boğazında tuhaf bir acı vardı, gözyaşları gözlerinde değildi sanki, boğazına kadar yükseliyor ve orada tıkanıyorlardı. Gırtlığını acıtan titrek bir solukla gözlerini kırıştırdı. Garwyn konuşmasını bitirirken kolundaki bilgi ekranında son kontrollerini yapmaya çalışıyordu.

"Slate, şunu bilmeni isterim ki yerinde olmadığım için üzülüyor ve seni kısıtlanıyorum."

Pilot, koluna bakarken aslında oradaki yazıları düşünmüyordu. Mırıldandı "Teşekkür ederim Garwyn."

Kulaklığından cevap gelmedi ve Slate kollarını iki yanına bırakırken, boğazından kaynaklanan acı bir sesle "Hazırım," dedi.

Serdar Yıldız

(Devamı gelecek sayıda...)

GÖNÜL DİLİ #2

Murat Yılmaz

GÖNÜL DİLİ – 2

Kütlesel ve akım çekimleri ilkeleri ile çalışan kaydediciler, çekim alanlarının verisel kaydını tutuyorlardı. Alan okuyucu adı verilen cihazlar ise daha küçük yapıları ile kayıtlı verilerin izlenmesine yardımcı oluyorlardı. Kaydedicilerin özelliklerine, daha doğrusu büyüklüklerine göre küçük bir odadan başlayarak büyük şehirlere kadar çeşitli ölçeklerde alan kaydetmek mümkündü. Cihazlar sadece geometrik uzayı değil, hareketleri, ışığı ve sesi de örnekleyebiliyorlardı.

* * *

Kapısının uyarı sesini geç fark ettiğini anladı. Çünkü sesin ve ışığın tonu değişmişti. Alan okuyucusunu kapatıp kapıya koştu. Komşusu yaşlı adamı kendi odasına girerken görüp arkasından seslendi. “Siz miydiniz?”

Adam dönüp “Aaa. Evet,” dedi. “Size soracaktım küçük hanım,” Sanki ne söyleyeceğini iki kere düşünüyor gibi konuşuyordu.

“Nasıl yardım edebilirim?”

Adam hızlıca ve hiç teklemeden “Alan okuyucuma bakıp bana ileti gelip gelmediğini söyleyebilir misiniz?” diye sordu. Adamın konuşmasında da suskunluğunda da bir tuhaflık vardı.

Kız şaşırıyordu. Sonra birden garipliğin nedenini anladı. Sumasça olarak “Dilimizi çok iyi konuşamıyorsunuz anlaşılan,” dedi.

Adam, genç kızın Sumasça konuşabildiğini anlayınca birden rahatladı. Artık biraz önceki zavallı adam gitmiş yerine güzel konuşan, gülümseyen ve aklı başında bir adam gelmişti. “Sizin dilinizi bir türlü öğrenemedim. Biraz önce sizden iletilerime bakmama yardımcı olup olamayacağınız konusunda ricada bulunmaya gelmiştim ama siz kapıyı biraz geç açınca ezberlediğimi de karıştırdım. Kusuruma bakmayın,”

“Aman efendim, ne önemi var. Yalnız merak ettim. Sizin şey...” diyerek işaret parmağını kendi boynuna dokundurdu.

Adam kızın ne demek istediğini anlamıştı. “Maşayı soruyorsun. Bende olmadığı için sizi rahatsız ettim,” diyerek kendi odasını davetkar bir ifade ile gösterdi.

Kız adamın yanından geçerken, “Daha önce hiç maşasız biri ile tanışmamıştım,” diyerek gülümsedi. Odanın ortasındaki masanın üzerinde kendi odasındakinden daha güzel bir okuyucu görünce gözleri parladı. İçinden “Şu Sumaslılar ne kadar da şanslılar,” diye geçirdi.

Adam bir açıklama yapma gereği hissederek, “Senin yaşlarında iken bir kaza geçirdim. O zamandan sonra bir daha şu minik alet olmadan alan okuyucuları kullanamıyorum,” diyerek cebinden çıkardığı ince siyah kablolarla sahip parmak büyüklüğündeki cihazı gösterdi. “Ama ne yazık ki benim için özel yapılan bu cihazın üç günde bir doldurulması gerekiyor ve ben şarj cihazını yanıma almayı unutmuşum,” diyerek çaresiz bir mimik hareketi ile yaşlılığından dem vurdu.

Ay Bilen alan okuyucusunu avucuna alıp adeta okşarcasına dokunmaya başladı. O zaman anladı ki elindeki cihaz aynı zamanda kaydetme özelliğine sahipti. Ailesi pek zengin olmadığından bu tür aygıtları pek kullanamazlardı. Kardeşlerinden bazıları, ocağa ait duvara sabitlenmiş genel okuyucudan başkasını görmemişlerdi bile. Aslında bütün sorun cihazın içinde kullanılan mavi kristal işlemcilerin Sueli’nde yapılamamasından kaynaklanıyordu. Sumas veya Koru’dan getirtilen işlemciler de çok pahalı oluyordu. Gerçi Koru’nun ürünleri pek sağlam çıkmazdı ama en azından Sumas’tan gelenlerden daha ucuzdu.

Adama dönüp, “Üzöldüm,” dedi. Sonra sözlerinin tam anlaşılmadığını düşünerek “Kaza için,” diye ekledi. Okuyucunun tuşlarına dokunarak iletilerin listesini dinledi. “Üçü yeni dört iletiniz var,” dedi.

Yaşlı adam “Yeniler,” diyerek başını hafifçe eğdi.

Ay Bilen beyninde yankılanan iletileri dinlemeye başladı. Arada cihazı durdurup adama açıklama yapıyordu. Kayıtların netliği karşısında hayran kalmıştı. Bu elindeki cihaz gerçekten pahalı bir şey olmalıydı.

“Mmm. Oğlunuz sizi merak etmiş. Sakalları ilginç doğrusu. Yanıt işareti talep ediyor. İsterseniz hemen göndereyim,” Adamdan olumlu cevap geldiğinden yeşil dokunarak mesajın alınıp okunduğuna dair bir yanıt işareti gönderdi. Sonra yine gözlerini kapatarak bir sonraki iletiyi seyretmeye koyuldu. “Mmm. Bay Oroni Kimon,” bu arada kız adamın adının Kimon olduğunu öğrenmiş oldu. “Sueli’nden dönüşünüzde sizi ziyaret etmek isterim. Umarım beni hatırlamışsınızdır.” Cihazı durdurarak “Yirmi beş veya otuz yaşlarında sarı saçlı bir adam,” diye görüntünün tarifini yapmaya çalıştı.

Kimon “Asor olmalı,” diye tahmin yürüttü.

Ay bilen devam etti. “Mmm. Bana verdiğiniz ödevi bitirdim. Görüşmek dileğiyle. Bitti. Diğer ileti Sueli gezi başkanlığından. Size gezegenimize yaptığınız ziyaret için teşekkür ediyorlar.”

Adam göremiyordu ama kızın hayalindeki ileti listesinde önceden okunmuş olan mesajın başlığı yazılı olarak görülebiliyordu. Kızın gözü bir an o iletiye takıldı. Alan Kopyalama! Dördüncü deneme başarı... Ay Bilen okuyucuyu durdurup masaya bıraktı. Adam o sırada çantasından çıkardığı tahta bir kutuyu masanın üzerine koymuştu.

Kız içeri girdiğinden beri ayakta olduğu için kızı oturmasını işaret edip kutunun kapağını açtı. İçinde ince ve iki uzun kenarından kıvrılmış kahverengi çubuklar vardı. Odayı birden bire lezzetli baharat kokusu doldurmuştu. Kimon “Çok lezzetlidir,” diyerek ikram etti. Kız çekinerek bir tane aldı. Çubuğu dişlerinin arasında kıstırarak ufak bir çentik koparıp çiğnemeye başlayınca adamın haklı olduğu anlaşıldı.

“Adı nedir?” diye sorarken büyük bir ısırk daha kopardı.

“Ferçep,” dedi adam. Kelimenin sonundaki p sesini özellikle vurgulamıştı. Kız Sumasça’da kelime sonunda vurgu olmadığını bildiğinden yiyeceğin başka bir gezegene ait olduğu sonucunu çıkardı. Tam bunu sormayı düşünürken ağzından “Nasıl olmuştu?” kelimeleri döküldü.

Yaşlı adam anlayışlı bir tavırla “Kazayı mı soruyorsun?” dedi. Kız ağzında ferçep parçası olduğu halde boğuk bir sesle “Merakımı bağışlayın,” deyince büyük koltuğa oturup nereden başlayacağını düşündükten sonra anlatmaya başladı. “Yirmi üç yaşında Zehon’a gitmiştim. O zamanlar ticaretin yeniden başlamasının ilk zamanlarıydı. Ben de Sumas’tan yola çıkan bir ticaret ekibinde haberci olarak gitmiştim. Görevim oradaki izlenimleri kaydetmekti. Yanımda götürdüğüm alan kaydedici yeni üretilen bir modeldi. Zehon limanında indikten sonra güvenlik taramasından geçerken kaydedici bozulmuş. İlk çalıştırdığımda gariplikler hissettiğim halde sorunu fark etmedim ama ikinci çalıştırmadan sonra gözümü hastanede açtım. Meğer cihaz boynumdaki maşa ile etkileşime girip beynimin her hücreğine aynı anda uyarılmasına yol açmış. Böyle bir deneyimi evrendeki hiçbir insan yaşamamıştır. Kendimden geçmişim ama duyumsadığım huzuru bu gün bile anımsayabiliyorum. Beni hastaneye götürenlerden duyduğuma göre cihaz benim bir anda yere yığılmama sebep olmuş. Yanıma koştuklarında yüzümdeki ifade anlatılamazmış. İçimdeki huzur yüzüme yansımış. Beni o halde gören herkes ondan daha dingin ve mutlu bir yüz görmediklerini söylemişlerdi. İşin kötü yanı o gün maşayı çıkarmak zorunda kalmışlar. Yoksa başka türlü yüzümdeki mutlu ifadeyi söylemişler.” Adam son sözlerini söylerken muzip bir şekilde gülümsedi.

Kız “Gerçekten ilginç bir deneyim yaşamışsınız, başka etkileri oldu mu?” diye sordu.

Kimon “Eğer kalıcı rahatsızlıklardan bahsediyorsan, olmadı. Yalnız iyi etkileri olduğunu söylemem gerek sanırım. Dört yıl sonra evren kentler tarafından paylaşılamayan bir bilim adamı oldum, şu gördüğün cihaz konusunda şu an bile hem çalışıyor hem de dersler veriyorum,” diyerek alan okuyucusunu gösterdi.

Kız evren kent sözlerini duyunca içinden gururlandı. Bu sözcükler kendi dilinden diğer gezegenlere geçen az sayıdaki kelimelerdendi. Adamın ikramı ile kutudan bir çubuk daha alırken, “Ama maşa kullanmadığınızı söylemiştiniz?” dedi.

Adam “Ne demek istediğini anlıyorum,” dedi. “Maşa olmadan alan kayıtları konusunda nasıl ders verebilecek kadar uzmanlaşabildiğimi merak ediyorsun. İlk zamanlar ben de zorlanmıştım. Biraz şeye benziyordu. Mmm. Sağır bir beste-kârın muhteşem müzik eserleri vermesine benziyordu. Muhteşem diyorum çünkü yaptıklarına ve düşündüklerime ben bile şaşıırıyordum. Daha birkaç yıl öncesinde sıradan bir haberciyen başıma gelen o kazadan sonra Sumas’taki sayılı bilim adamları arasına yerleşmiştim. Bence geçirdiğim rahatsızlıktan sonra beni bu duruma düşüren sebepleri araştırmam, konuya yatkın ve yetenekli olmam nedeni ile böyle bir sonuca yol açmıştı. Ama başkalarına göre kaza sonrası bende köklü değişiklikler olmuş ve zincirleme bir zihin genişlemesiyle, konusunda uzman bir bilim adamı oluver-

miştim. On beş yıl önce de şu uyumlaştırıcıyı icat ettim,” diyerek yine siyah kablolu cihazı gösterdi. Sonra seslice bir kahkaha atarak “Şimdi de iki mesaj okumak için senin gibi güzel bir kızın yardımına ihtiyaç duyuyorum,” dedi.

Ay Bilen “Aman efendim,” dedi. “Yolculuk en az dokuz saat sürecek, yapacak bir şeyler bulmak ne kadar güzel,” diyerek ailesinden gördüğü terbiye üzerine yabancıya karşı nezaketini abartarak adamı cevaplamaya çalıştı. Aslında aklı hala dördüncü iletiye takılıp kalmıştı. Alan Kopyalama!

Kimon kıza bütün ferçepçeri yiyebileceğini söyledikten sonra “Sen neden Sumas’a gidiyorsun?” diye öylesine sordu. Aslında genç kıyla konuşmayı istediği her tavrından belli oluyordu. Yaşlı ama sohbeti seven bir adamdı anlaşılın. Bu yolculukta kendisi ile ilgilenecek birini bulduğu için mutlu görünüyordu.

Genç kız da aralarındaki sohbetin biraz daha koyulaşmasını istemiyor değildi. Bir pundunu denk getirse Alan Kopyalamayı sormayı düşünüyordu. Ama şimdi sorması utanılacak bir duruma düşmesine sebep olabilirdi. Ne de olsa adam o iletiyi okumasını istememişti. Sadece başlığa göz attığını düşünerek suçluluk duygusunu hafifletmeyi denedi ama özel dikkat göstermeseydi ileti başlığını okuyamayacağını biliyordu. Ama iş işten geçmişti. Şimdi okuduğu kelimeler kafasını kemiriyordu.

“Sumas’a eğitim için gidiyorum. Sueli elçiliğinde bir süre kaldıktan sonra başarabilirsem bir evren kente kaydolmayı düşünüyorum. Eğer bir ay içerisinde başarılı olamazsam geri dönmem gerek. Evren kentlerinize dışardan gelen öğrencilerin çetin sınavlardan geçirilerek kazanabilirlerse kayıt edildiklerini duymuştum,” Kız biraz kırılmış görünerek, “Neden böyle yapıyor anlamış değilim, sanki eskiden aynı dünyanın insanları değil miydik ki?” diye sitem etti. Yaşlı adam kaşlarını yukarı kaldırıp başını eğince açıklama yapma gereği duydu. “Şey... Ben yerleşim öncesi tarihle biraz ilgileniyorum da. Bir gün yine benim gibi meraklı yaşlı bir akrabama soyumuz hakkında sorular sorduğumda, bana şöyle demişti, -Ay Bilen, küçüğüm, bir zamanlar hepimiz Sumas’ta yaşıyorduk. Sonra orası herkese dar gelince, bizim boylarımız Sueli’ne göç etmişler.”

Kimon gülümsedi. “Demek adın Ay Bilen,” diyerek devam etti. “Ay ne demek bilir misin?” diye sordu. Kız bilgici bir halde “Otuz gün, bir de eski sözlükte uydu yazıyor ama...” deyince adam, “Uydu. Doğrusu uydu,” diyerek devam etti. “Aslında Ay, senin dilinde dünyanın çevresinde dönen büyük uydu demektir. Bizim de hetap diye seslendirdiğimiz aynı anlama gelen bir kelimemiz var. Ama ne Sumas’ın ne de Sueli’nin bir ayı yok. Sence neden olmayan bir uydu için bir kelime var hem de her gezegende?” diye sordu.

Kız, “Hiç düşünmemiştim. Gerçekten doğru. Ama neden?” diye soru ile karşılık verdi.

“Çünkü her iki gezegenin halkı da farklı başka bir gezegenden geldi de ondan. Ay adında dev bir uyduya sahip Arz adlı bir gezegen. Bu güne kadar bildiğin, duyduğun, duymadığın tüm insan ırkı Arz’dan gelmiştir.” Adam çok sevdiği

bir yemeği yiyormuşçasına tat alarak, coşkuyla anlatmaya başlamıştı. Kızın ilk defa duyduğu bir çok fikir ortaya atıyordu. Ay Bilen sözünü kesmeden dinledi. Adam dört bin yıl önce Zoldra ve Sumas'ın dünyada birbiri ile savaşan iki devlet olduklarını, sonra aralarındaki kavgayı bitirmek için her iki milletin de Arz'dan ayrıldığını, Zoldra'nın başka bir yıldız sistemine, Sumas'lıların ise buraya yerleştiğini anlattı. Sonradan daha güçlü olan Sumas İmparatorluğu ara sıra Arz'a birlikler gönderip oradan zaman içerisinde bazı kavimlerden topluluklar getirterek çevre yıldızların gezegenlerine yerleştirdiğini anlattı. Sueli halkının asıl atalarının Arz'dan üç bin yıl önce getirilen Türk boyları olduğunu, diğer gezegenlerde yaşayan farklı toplumların aynı yöntemle getirildiklerini, en son bin yıl önce bir ada halkının tümüyle getirilmesinden sonra bir daha Arz ile iletişim kurulmadığını söyledi. Adam sözlerini bitirirken "Ta ki, Adnan..." dedi ve söylememesi gereken bir şeyi söylediğini zannederek sustu. Sonra "Her neyse, ta ki Arz'da birileri Sumas gizli vadilerinde yaşayan kadim halkı buluncaya kadar. İki yıl önce Arz'dan Sumas'a iki aktarma daha oldu. Önce senin gibi bir genç kız. Sonra iki aile. Evet bu kadar sadece dokuz kişi. Tam bin yıl sonra sadece dokuz kişi..." diyerek konuşmasını bitirdi.

Ay Bilen, "Herhalde siz de benim gibi tarihe meraklısınız. Bunları nerede okudunuz?" diye sordu.

Kimon "Okumadım. Arz'dan gelen son kişilerden bahsettim ya. Onlarla tanıştım," dedi.

Kız "Şimdi anlıyorum, diğer dünyalarda neden farklı fiziksel özellikte ve kültürlerde insanlar yaşadığını," dedi. "Çekik gözlüler, kızıl derililer, siyah derililer, sarı saçlılar ve beyaz derililer. Hepsi birbirinden farklı ama her kültürde temelde aynı olan benzerlikler de yok değil."

Adam "Sumas'ta sınavı atlatamazsan ne olur?" diye sordu.

"Geri dönüp yönlendiricideki işime devam ederim. Emekli oluncaya kadar," dedi kız.

Kimon "Bana sormak istediğin bir şey var gibi duruyorsun. Dudaklarını biraz daha ısırırsan kanatacaksın," dedi.

Kız utanmıştı. Ne kadarda kendini tutsa demek belli etmişti. "Alan Kopyalama!" dedi. Sözcükler ağzından kendiliklerinden dökülmüştü.

Adam anlayışla gülümsedi. "Demek buydu bir saattir yutkundüğün," diyerek ayağa kalktı. Sonra yapmacık bir mimikle hiç istemediği bir şeyi yapıyormuş gibi, "Sen akıllı bir kıza benziyorsun. Sana Alan kopyalamanın ne olduğunu anlatsam, evren kentte oluşturduğum ekibe dahil etmem gerekir. Yoksa orada burada söyler, araştırmanın tadını kaçırırsın," dedi.

Kızın gözleri parladı. "Evren kentteki ekibe dahil etmek mi dediniz?" diye sordu. Birden bire heyecanlanmıştı.

Adam "Önce bir daha söyle bakalım, sen ne konusunda çalışıyordun?" diye sordu.

Kız sanki iş başvurusunda bulunuyormuş gibi "Veri anahtarlama, yönlendirme ve güvenlik denetimi konusunda uzmanım ve örül bağ alt yapısını çok iyi bilirim," diye cevapladı.

Adam çenesini sıvazlayarak, "Mmm. Çok iyi. Çok iyi," diye tekrarladı. "Tam ihtiyaç duyduğum yetenek, tam da ihtiyaç duyduğum zaman," diyerek kızın karşısına oturup konuşmaya başladı. "Sumas'a gittiğinde sınavlara girmene gerek yok kızım. Bu dakikadan sonra benim bilim ekibimde-sin. Şimdi iyi dinle sana alan kopyalama ne demek onu anlatacağım."

Adam ondan sonraki bir saat boyunca, önce alan kaydedicilerin nasıl çalıştığını, çevresini çok iyi kaydeden cihazların geliştirilmesini, Çekirdek Alazı üreteçlerinin icadını, alan kaydediciler ile madde yapıtaşında değişiklikler yapabilen Çekirdek Alazı üreteçlerinin beraber çalışarak, çekim alanları içinde kaydedilmiş cisimlerin, başka mekanlarda kayıt bilgileri yardımıyla kopyalarının oluşturulma çalışmalarının yapıldığını anlattı. Böylece ihtiyaç duyulan maddenin kopyasının çıkartılması ile insanlık tarihinde yeni bir sayfa açmak üzere olduklarını söyledi. Bundan sonra fakirlik, aynı cihazı tekrar tekrar üreten fabrikalar ve enerji sıkıntısı ortadan kalkacaktı. Hem de yumruk büyüklüğünde iki küçük cihaz yardımıyla.

Ay Bilen hemen atıldı. "Bundan sonra yiyecek sıkıntısı da çekilmez değil mi?" dedi coşkuyla.

Adam biraz düşünceli "Ne yazık ki, kopyalama yaşayan hiçbir şeyi çoğaltmıyor," dedi. "Bir çok denemeler yapıldı ama mikrop dahil canlı hiçbir varlığı yaşar halde kopyalayamadık. Kopyalandıktan sonra her hücresi ölen bitkiler de yenilemez oldular. O yüzden yiyecekleri geleneksel yol olan tarımla çoğaltmak şimdilik en iyi yöntem."

Kız "Mmm," dedi düşünceli bir halde. "Peki şimdi ne durumdasınız?" diye sordu.

Kimon "Daha beş gün öncesine kadar kopyalama işini tam anlamıyla başaramamıştık," dedi. "Gördüğün o mesaj başarılı kopyalamanın tüm testlerden geçerek mükemmel bir şekilde tamamlandığına dair bir iletildi. Ben bu sıralar başka bir işle daha ilgilendiğim için ekibin çalışmalarını uzaktan takip etmek zorunda kalıyorum. Şimdi sırada küçültme deneyleri var." Masayı göstererek "Düşünsene," dedi. "Şu masayı kopyalayıp, el kadar yapmaya ne dersin?" Kızın anlamsız bakışlarını görünce "Haklısın masa örneği pek yerinde olmadı," dedi.

Kız "Alan kopyalayıcının kendisine ne dersiniz?" diye sordu. "Belki onu da maşa kadar küçük bir hale getirip beynin bir yerine yerleştirebilir, insanların görüp duyduğu her şeyi kaydetmelerini sağlayabilirsiniz,"

Yaşlı adam, "Sen sandığımdan da akıllı bir kızmışsın," dedi. "O zaman ne olur biliyor musun?" diye sordu ve kendi sorusunu kendi cevaplamaya başladı. "Aynı zamanda insanın gördüğü her şeyi kaydedip, alan kopyacıları yardımı ile aynısını yapabilmeleri sağlanır. Yani büyücülük bir süre sonra gerçek olabilir kızım."

Ay Bilen kahkahalarla gülmeye başladı. Nezaketi elden bırakmıştı. Bir ara adamın yüzündeki ifadeyi görünce gülmesi bıçakla kesilmiş gibi durdu. Kimon'un gözleri kapalı olduğu halde, göz bebeklerinin büyüüp küçüldüğü ve sağa sola hareket ettiği görülebiliyordu. Birden adamın yaşlı bir bunak değil, kafası halen saat gibi çalışan çok zeki biri olduğu gerçeğini kavradı. Göz bebeklerinin hareketi ise uyuyanlarda ve alan okuyanlarda görülen bir durumdu. Oysa adam alan okuyamadığını söylemişti.

* * *

Evrenkent bahçesindeki kümbet benzeri evlerden biri Oroni Kimon'un okul içinde bulunduğu sırada kullanması için ona özel olarak inşa edilmişti. Yaşlı adamın evi Sumas kadim mimarisi ile yapılmış ve döşenmişti. Bulundukları oda, girişin tam üzerinde bulunuyordu. Altıgen odanın beş duvarında dört küçük pencere, bir duvarında ise, odayı çepçevre kaplayan balkona açılan, iki pencereyi bir kapı bulundurmaktaydı. Pencereleler sert rüzgarlara dayanıklı olmaları için, metal çubuklardan oluşan petek örgü ile dış taraftan korunmaktaydılar. Tavandaki yuvarlak raylara asılı perdeler, duvardan bir adım mesafe içeriden tüm odayı çevreleyecek şekilde örtülebilmelerdi. O perdeler kapandığında oda on beş adım çapında tam bir daire şeklini alıyordu. Kumaş örtülerin üzerlerine kanatlarını açmış ongun kuşu figürleri işlenmişti.

Ay Bilen ve Kimon balkon kapısına uzak köşeye yakın oturuyorlardı. Bu taraftaki üç pencere arasında kalan iki duvar, Sumas el sanatları örnekleri ile döşenmiş raflarla süslenmişti. Yan yana duran üç piramit, bir işlemeli testi, bir kaç küçük el örmesi sepet, bazıları komik görünümlü hayvan ve insan figürleri ve yarım çember şeklindeki bir düzeneğin içerisinde küresel Sumas atlası bulunmaktaydı. Daha bir sürü küçük ve ilginç yontular vardı.

Onları izleyen biri olsa sohbet ediyor olduklarına kesinlikle inanmazdı. İkisinin de ağzından çıt çıkmıyordu ama mimikleri ile pandomim sanatçıları gibi kıpırdanıp duruyorlardı. Yolcu gemisi ile Sumas'a geldikleri günden bu yana on dört aylık bir süre geçmişti. Bu zaman dilimi içerisinde, Ay Bilen'in uzmanlık alanı olan veri iletimi yöntemlerini

kendilerine kılavuz belirleyerek, maşalar konusunda yeni geliştirmelerde bulunmuşlardı. Önceki kullanım yöntemlerinde, aldığı dış verinin beyine iletiminde uyumlaştırıcı görev yapan maşa artık beyinden aldığı verileri, alan kaydedicilerine gönderebilen bir cihaz olarak da çalışabiliyordu. Böylece, şu anda odada bulunan iki kişinin sessiz konuşmalarına imkan verebilen uzaduyum yöntemleri geliştirilebilmişti.

Ay Bilen'in yüzü arada sırada kızarıyordu. İyi ki karşısındaki yaşlı bir adamdı, yoksa kafasından geçenleri denetlemek için daha çok çaba harcaması gerekecekti. Kız birkaç kez uzaduyumu kesmeye yeltenmiş ama adamın çabaları sonucu devam ettirmek zorunda kalmıştı. Düşünceleri karşı tarafa iletmek ve bu sırada aktarılması hoş olmayan fikirleri engellemek gerçekten zor bir işti.

"En iyisi bana aktarmak istemediğin düşünceler ortaya çıktığında ezberindeki bir şiiri oku veya beşten geriye saymaya başla," demişti Kimon sessizce. Kız öneriye uymuş ve faydasını da görmüştü. Böylece bir süre daha sürdürmüşlerdi içten konuşmalarını.

Sohbetlerinin sonunda kız ayağa kalkarak alan okuyucusunu kapattı ve "Bu çok değişik bir deneyim oldu," dedi. "Şimdilik, iyi geceler dileklerimi sesli olarak kabul ederse-niz çok sevinirim. Yarın görüşmek üzere," diyerek çıkışa doğru ilerledi.

Adam "Sana da iyi geceler," dedikten sonra kızın arkasından düşünceli bir eda ile baktı. Kızın alt kattaki dış kapıyı kapadığını duyunca yerinden kalkarak pencereye doğru gitti. Dışarıda esen sert rüzgarın uğultusu duyuluyordu. "Artık gönül dili ile konuşmak mümkün," dedi kendi kendine zor duyulan bir fısıltıyla. İnsanlığın bu gelişmeyi ve etkilerini nasıl kabulleneceğini düşünmeye başladı. Hiç kolay olmayacaktı.

Murat Yılmaz

(www.gizlivadi.com adresinden alınmıştır.)

TARİHİN SONU

Abdullah Şevki

TARİHİN SONU

“Tarih; başlangıcı belli olmayan bir serüven insanlık için. Ama, artık sona eriyor... Bir süre tarih olmayacak, tutukla-nacak tarih. Çünkü insan olmayacak yeryüzünde... Ben böyle öngörüyorum” diye mırıldandı Arek. Nuan halkı içinde, doğanın ruhu Gaya’nın kızgınlığını ve kırgınlığını duyumsayan tek kişiydi. Bir şamandı. Yakında olacakları düşünmenin verdiği sıkıntı, kara, ağdalı bir mürekkep gibi yayılıyordu içine. Büyükçe bir taşın üzerine oturmuş, dalgın dalgın, Nuan Çölünün An dağları ile kucaklaştığı bölgedeki son yeşil alan olan Khera Vadisinin yamaçlarına yayılan sürülerini seyrediyordu. Akşamın koyu gölgeleri, vadinin yamaçlarına uzanmaya başlamıştı. Birden, biraz uzağındaki kurumuş çalıların tutuşmasıyla irkildi. Korku ile karışık bir dikkat ve büyümüş gözlerle çallılara bakıyordu... Çallılar beyaz alevler içinde yanıyor, fakat tükenmiyorlardı. Kulağına ateşin çıtırtıları ile karışık “yaklaş, yaklaş” fısıltıları geliyordu.

Doğanın ruhu alevlerin ortasında göründü. Arek, ateşe yaklaşarak diz çöktü. Bakamıyordu. Fısıltılar dindi. Gaya, ağır ve tok bir sesle konuşmaya başladı:

“Arek!... Beni çok rahatsız ettiniz. Kiminiz de umutsuzca korumaya çalıştı. Ama tüm bunlar gereksizdi. Ben kendimi koruyabilirim. Canlıları yenileyebilir, değiştireyim. Siz beni değiştirmek, kendinize göre biçimlendirmek istiyorsunuz. Bu mümkün değil. Bilgi ve anlayıştan yoksunsunuz. Değişimim çağlar boyunca durmadı benim. İçimde insanlara karşı sonsuz bir kin ve nefret var. Saygısızsınız. Artık benim değişme zamanım. Sizin, kimi türlerinizin de sonu. Belki tüm türlerin sonu. Tarihin sonu... Değişeceğim; siz de ister istemez bunun sonuçlarına katlanacaksınız. Başka türler doğacak. Denizlerim pislikten bir örtü ile kaplı, bacalarınız dumanlarıyla göğü öldürüyor. Canlılar acımasızca tür tür yok ediliyorlar. Çok acı veriyor bu bana. Doğanın bedeni, bedenim, hasta. Can çekişiyor. Önce kabuğunu değiştireceğim dünyanın. Bunun için evrenin tüm göktaşlarını çağırıyorum. Manyetik alanımı değiştirdim. İçimden erimiş magma yeryüzüne çıktıkça yeni bir manyetik alan doğacak ve göktaşları dünyaya yönelecekler. Ben çağırıyorum onları. Ardından yeni bir buzul çağı başlayacak; kendimi toparlamak, güçlenmek, yeni türler oluşturmak için uykuya dalacağım. Siz iyice azalacaksınız. Sonra Kronos Çağı gelecek, toprak altından çıkıp yeniden dünyaya dağılacaksınız. Tarih bir kez daha başlayacak. Ben Gaya, olacakları sana söylüyorum. Tüm insanların, en yalnızı, en iyisi, en az zararlısı Arek. Homo Sapienleri, Neandertalleri topla ve Kilimandjaro’ya götür. Büyük göç sırasında çoğu ölecek. Bir daha senle konuşmayacağım. Söylediklerimi insanlara bildir. Beni yumuşatmak için kurbanlar, adaklara gerek yok. Hiçbir şey size olan kinimi gideremez!”

Ateş söndü. Arek başını kaldırdığında ortalığın iyice karardığını gördü. Donmuş kalmıştı. Zamanın geçtiğinden haberi bile olmamıştı. Sürüsü birbirine sokulmuş onu bekliyordu. Ayağa kalktı. Köpekleri yanına geldi. Onlardan birinin başını okşadı. Rüya gibiydi. Yorgundu. Yüzü sıcaktı, on yıl yaşlanmıştı sanki. Üzerinde bir ağırlık vardı. Kendini

toparlamaya çalıştı. Büyük sopasına yaslanarak sürüde eksiklik olup olmadığına baktı. Hep birlikte yola koyuldular. Köpekler havlıyor. Uzaktan Moyo Köyünün ışıkları görünüyordu.

Akşam, yaşlılar kurulunu topladı. Gaya’nın kendisine söylediklerini onlara anlattı. “Büyük göç zamanı geldi. Yoksa hepimiz öleceğiz” dedi. Yaşlılar telaşlanmışlardı. Toplantıdan sonra göç haberi hızla köye yayıldı. Başka köylere, başka köylere de... Evlerden bağrıışmalar, çığlıklar yükseldi... Herkes olabildiğince üzgündü. Şimdi ne olacaktı?... Sabah erkenden yola koyulacaklardı. Kadınlar ağlayarak hazırlanıyordu. Sadece yiyecek alınacak, başka her şey bırakılacaktı. Arek, uyuyamadı. Köyün yakınındaki tepeye doğru yürüdü. Tepeyi tırmandıktan sonra göğe baktı. İrili ufaklı göktaşları düşüyordu. Atmosfere girerken, çizgi çizgi yanıp sönüyorlardı. Ufukta bir kızılık vardı. Yanardağlar etkinliğe başlamıştı. Erimiş magmanın yeryüzüne yayılması dünyanın manyetik yapısını değiştirmişti. Göktaşları düştükçe yer kabuğu kırılıyor. Daha çok erimiş magma yeryüzüne çıkıyordu. Magmanın okyanusları doldurması an meselesiydi. Güvenli, yaşanabilir alanlar giderek daralıyor, yürünecek yollar kapanıyordu. Olmasını beklediği her şey bir film şeridi gibi gözünün önünden geçti ve dehşet içinde öylece kalakaldı Arek...

Kuzey Kutbunda da buzlar erimeye başlamıştı. Hava giderek ısınıyordu. Keru’u Şaman Noah da Arek ile aynı yazgıyı paylaşıyordu. Gaya, bir gece rüyasında ona göründü ve şunları söyledi:

“İnsanları, hayvanları, sürünenleri ve göklerin kuşlarını toprağın yüzü üzerinden sileceğim. Bu insan için tarihin sonudur. Kendine Gofer ağacından bir gemi yap; gemide odalar yapacaksın ve onu içerden ve dışardan ziftle ziftleyeceksin. Ve onu şöyle yapacaksın: Geminin uzunluğu yüz seksen metre, genişliği otuz metre, yüksekliği de doksan metre olacaktır. Gemiye ışıklık yapacaksın ve onu yukarıya doğru altı metre tamamlayacaksın ve geminin kapısını yan tarafına koyacaksın. Alt, ikinci ve üçüncü katlı olarak onu yapacaksın. Ve ben, işte ben, göklerin altında kendisinde hayat nefesi olan tüm insanlığı yok etmek için yeryüzü üzerine suları, tufanı getiriyorum; yeryüzünde olanların hepsi ölecektir.”

Noah, ömrünün altı yüzüncü yılındaydı. Gemiye, büyük bir çaba ve özveriyle, istenilen ölçülere göre inşa ederek kısa zamanda bitirdi. Za nehri taşımıştı, ayaklarını, geminin üzerinde bulunduğu ahşap kızıağı islatıyordu. Yılın ikinci ayının on yedinci gününde, o günde, büyük sular dağlardan inmeye başladı. Her yer çamur deryasına dönüşüyordu. Göğün pencereleri açılmıştı. Yeryüzü üzerine kırk gün kırk gece yağmur yağdı. Öyle ki göğün altındaki bütün yüksek dağlar sularla örtüldüler. Buz meteorları sıcak magma ile karışık çamurlu sıvıya düştükçe eriyor, sular daha da yükseliyordu. Gemi ağır ağır ve gıcırtilarla suların üstünde akıp gidiyordu. Böyle uzun zaman geçti. Keru’lu Noah, gemisinin güvertesinden bir güvercin bıraktı. Gök henüz yoğun kül rengi bulutlarla kaplıydı. Güvercin neden sonra döndü. Işıklığa kondu. Yorgun ve ıslaktı. Gagasında hiçbir şey yoktu. Mora-

lini bozmadı Noah. Yine uzun zaman geçti. Bir sabah ikinci güvercini uçurdu. Bu kez umutluydu. Dışarıda yumuşak bir hava vardı. Sisten ufuk görünmüyordu. Sadece ılık bir esinti ve geminin uyku getiren, ruhu yatıştıran gıcırtiları o kadar... Güvercin uçup gitmişti. Akşama doğru geminin burnuna kondu. Gagasında bir dal parçası vardı. Sular çekiliyordu. Toprak ortaya çıkmıştı. Bitkiler ortaya çıkmıştı...

İnsan türleri, Gaya'nın büyük değişim sürecinde Kilimandjaro'ya sığınmışlardı. Büyük göçte çoğu yok oldu. Yürüyenler, atla, gemiyle gelenler.... Yollarda, yerin birden yarılmasıyla ortaya çıkan uçurumlarda, düşen göktaşlarının altında, magma yangınlarında, suda boğularak öldüler. Bir avuç Homo Sapien ve Neandertal, Kilimandjaro'nun derinliklerindeki mağaralara sığınabildi. Dev magma yangınları, boşalan suların magma ile birleşmesi sonucu ortaya çıkan bulutlar, volkanlardan yağan küller, düşen göktaşlarının atmosfere yükselttiği tozlar Güneşi gizledi. Isı düştü ve yeni bir buzul çağı, tarihin durduğu an başladı. Uygarlık bir anda yok olmuştu. Homo Sapienler, Neandertaller; ellerinde kalan birkaç aletle yeraltında yaşam mücadelesi veriyorlardı. Yeraltı oldukça geniş ve derindi. Yamyamlık baş göstermişti. Homo Sapien, Neandertal türleri birbirini avlıyor ve yiyorlardı. Böylece uzun yıllar geçti.

İnsanlar, yeraltı bitkileri, yosunlar ve birbirlerini avlayarak hayatta kaldılar. Güçsüzler silinmişti. Yüzler, vücut biçimleri değişmiş; mağaralarda yeni ve daha akıllı bir insan türü ortaya çıkmıştı. Kuzeylinin Kuzeyliliği, Asya'dan gelenlerin Asyalılığı, Ortadoğu'dan gelenlerin Ortadoğuluğu kalmamıştı. Mağara halkı, mağaralarının duvarlarını sanat eserleri ile doldurdular. Bu uçsuz bucaksız derinlikteki mağaralar, Kilimandjaro'nun altından Etiyopya'ya, Sudan'a belki daha da ötelere uzanıyordu.

Yüzyıllar yüzyılları izledi. Buzul çağı sona erdi. Gaya kendini yenilemişti. Güneş; masmavi gökte bir elmas gibi parıltıyor, yeni hayvan ve bitki türleri yeryüzüne yayılıyor. Hava temizdi. Bir gün birkaç Homo Sapienden oluşan serüvenci avcı gurubu, büyücüyü dinlemedi ve mağaranın

uzak bir köşesinden avlanmak, sebze-meyve toplamak için yeryüzüne çıkmak, keşfetmek cesaretini gösterdi. Artık, tarihin durduğu dönem sona ermiş; yeni bir tarih çağı başlamıştı. Yeraltı mağaraları boşaldı. Dört bir yana büyük göç başladı. Gelişmiş Homo Sapienler, az gelişmiş Neandertaller küçük guruplar olarak kıtalara dağıldı. Antropologlar, Afrika mağaralarındaki kazılarda kemik ve alet yığınlarını, av silahları kalıntılarını bularak yüzyıllar sonra insanın ataları olan Homo Sapienlerin, Neandertallerin, Afrika'dan dünyaya yayıldığı tezini geliştirdiler.

Yıl 3053. Uluslararası nükleer-biyolojik-kimyasal terör eylemi dünyada hayatı yok olma sınırına getirdi. Her şey kirlendi. Doğanın dengesi bozuldu. Gaia yenilenmek için çırpınıyor. Kuzey ve Güney Kutbundaki buzlar hızla eriyor. Isı artıyor. Volkanlar tekrar etkinliğe başladı. Meteor yağmurları tekrar başladı. Çevre kaosu yaşanıyor; oksijen giderek azalıyordu. İnsanlar, Gen Araştırma Merkezi / GENREC'in Uygarlık Küpleri Projesi ile Alfa Centauri'deki Akya Gezegeni'ne gönderildiler. Kalanlar, GENREC'in dev yeraltı binalarına kapanarak gelişmiş teknoloji destekli kabile yaşamına döndüler. Dünya yeni bir buzul çağına giriyordu. Tarihin sonu gelmişti.

Yanarak korkunçlaşmış bir ağacın ölü bir el gibi boşluğa sarkmış dalına takılmış, rüzgârda çırpınmakta olan, buruşmuş, bir bölümü yırtık fragmanda şunlar yazıyordu:

"Başka deneyim olmayacak; evrenin semai kandilli, sonsuz, havasız, namüsait karanlığına toz olup dönerse, başka köşede oluşan yeni bir kürede tekrar ortaya çıkabilir sureti hayreti mucip benzeri insan. Dünyasına tutuklu kafes kuşu ya da mavi fanus içinde kalsa da eşsiz. Balın akış hızı. Işıқта zarından soyunmuş vişneyi tat; düşün, tat. Düşün; toz olma yazgısını bir uygarlığın; kendini tekrarlayan milyarlarca yıllık zaman uzunluklarını küçümseyen sonsuz doğurgan evren için önemi nedir ?"

Abdullah Şevki
Aralık - 2002

(www.kayipdunya.com adresinden alınmıştır.)

UZAY YOLU #1

Artun Özsemerciyan

UZAY YOLU – 1

1 – 1 Mürettebat

1 – Orijinal Dizi (TOS : The Original Series)

“Uzay Yolu” dizisi, ülkemizde siyah-beyaz ve tek kanal olarak TRT’nin olduğu zamanlarda gösterilmiş bir dizidir. Daha sonraları TGRT’de bir ara gösterilmiştir. “Uzay Yolu” denince aklımıza hemen Kaptan Kirk, Mr. Spock ve Scotty gelir. Oysa “Uzay Yolu” evreni sadece bu orijinal diziden ibaret değildir.

“Uzay Yolu” aslında tek bir beynin ürünü : Gene Roddenberry’nin... 2. Dünya Savaşı gazisi Eugene Wesley ‘Gene’ Roddenberry (1921-1991)’nin tek isteği, umut dolu bir bilim-kurgu dizisi yapmaktır. Böylece, bugün de devam eden bir efsane yaratmış oldu. Bizlere uzayın sadece uzay savaşları için değil, yeni fikirler ve düşünme şekilleri öğrenmek için de olduğunu gösterdi.

Eugene Wesley ‘Gene’ Roddenberry (1921-1991)

Uzay Yolu’nun ilk pilot bölümü “The Cage” önce NBC yetkilileri tarafından beğenilmemişti. Yine de Gene Roddenberry’den ikinci bir pilot bölüm istediler. Böylece “Where No Man Has Gone Before” çekildi. İlk bölümdeki Kaptan Pike (Jeffrey Hunter) yerine Kaptan Kirk, yani William Shatner geçmişti. Bu arada Mr. Spock’ın ifadesi yumuşatılıp sivri kulakları biraz rötuşlandı. “The Cage” isimli bölümden sahneler daha sonra, “The Menagerie” isimli bölümde kullanıldı..

Böylece ilk Star Trek bölümü 8 Eylül 1966’da, NBC televizyonunda saat 20.30’da gösterildi. 1969 yılının Haziran ayına kadar dizi üç sezon boyunca yayınlandı. 73-74 sezonunda dizinin çizgi versiyonu olan “Star Trek : The Animated Series” gösterildiyse de beklenen ilgiyi görmedi. Daha sonra, Star Wars’un başarısından etkilenen yapımcılar 1979’da diziyi beyazperdeye aktardılar. Ve böylece filmler ardarda geldi.

Orijinal bölümler yıllar boyu bir çok ülkede, çeşitli dönemlerde gösterilmeye devam etti, hala da ediyor...

Kaptan James Tiberius Kirk
(William Shatner)

İlk beş yıllık görevinde yıldız gemisi Atılğan’ın kaptanı (2264-2269). Hareketin olduğu yerde olmayı seven kararlı bir kaptan. Kobayashi Maru senaryosunu geçebilen tek akademi öğrencisi. Mezun olduktan sonra ilk görevi USS Faragut’taydı. 2264’te NCC-1701’in kaptanlığına atandı. Böylece bu gemiye kumanda eden üçüncü kaptan oluyordu.

Beş yıllık görev sonunda Kirk amirallığe yükseltildi ve Will Decker geminin kaptan koltuğuna oturdu. Birkaç kriz durumunda Kirk gemiye tekrar kumanda etmek durumunda kaldı. Amirallik rütbesini, dostu Spock’ı aramak için Atılğan’ı çalınca kaybetti. 2293’te Kirk Khitomer barış konferansını kurtardı ve böylece Federasyon’la Klingonlar arasındaki barış görüşmelerini etkiledi.

Kirk 2233’te Dünya gezegeninde doğmuştu. Dr. Carol Marcus’tan David adlı bir oğlu oldu. David 2285’te Klingonlar tarafından öldürüldü.

Hobileri arasında dağcılık ve paraşüt gibi ilginç aktiviteler vardır. Kirk NCC 1701-B’yi kurtarıken Nexus adlı bir boyuta geçmiş ve daha sonra Dr. Soran tarafından öldürülmüştü.

Spock
(Leonard Nimoy)

Atılğan’ın birinci subayı ve bilim subayı. Yıldızfilosu Akademisi’nden mezun olan ilk Vulcan. Spock aslında sadece yarı-Vulcan’dır. Babası Vulcanlı Sarek ve annesi

Dünyalı Amanda Grayson’dır. Spock elinden geldiğince tam bir Vulcan olmaya çalışır. Spock, Kirk komutaya geçmeden 11 yıl önce görevine başlamıştı. 2285’te Atılğan’ı patlamadan kurtarmaya çalışırken maruz kaldığı yüksek radyasyon yüzünden ölmüştü. Ancak ölürken Doktor McCoy’a ruhunu (katra) “vermeyi” başarmış ve GENESIS saye-

sinde bedeni tekrar yaşama döndürülmüştü. Daha sonra bedeni ve ruhu Vulcan'da biraraya getirilmişti. Spock'ın bir de Sybok adında ve Tanrı olduğunu iddia eden bilinmeyen bir varlık tarafından öldürülen bir kardeşi vardır.

Leonard 'Bones' McCoy
(DeForest Kelley)

Montgomery Scott
(James Doohan)

Hikaru Sulu
(George Takei)

Atılğan'ın tıp subayı. McCoy'un babası ölümcül bir hastalığa yakalanmıştı. McCoy ona acıyarak "fişini çekmiş" ve huzur içinde ölmesini sağlamıştı. Ne yazık ki bu olaydan kısa bir süre sonra hastalığa çare bulunması, McCoy'un yıllarca vicdan azabıyla yaşamasına yol açmıştı.

Atılğan'ın mühendislik şefi. "Scotty" olarak da bilinir. Scott bir çok Yıldız filosu motorunda düzenlemeler yapmış çok yetenekli bir mühendisti. Geminin mühendislik bölümü onun ikinci eviydi. 2294 yılında, 72 yaşındayken ve Yıldız Filosu'na 11 ayı gemide 52 yıl hizmet ettikten sonra nihayet emekli oldu. Boş vakitlerinde teknik yazılar okumaktan hoşlanır.

Atılğan'ın dümençilik subayı. Sulu önce geminin fizikçisiydi de, sonradan dümençi oldu. 2290'da USS Excelsior'ın kaptanı oldu. Onun kumandasındaki gemi Beta Quadrant'ındaki anormallikleri araştırdı. 2293'te Sulu, Kirk'ün komutasındaki Atılğan'a Klingonlar'ı yenmede yardım etti. Hobileri botanik, eskrim ve eski silahlardır.

Uhura
(Nichelle Nichols)

Pavel Andreievich Chekov
(Walter Koenig)

Christina Chapel
(Majel Barrett Roddenberry)

Hemşire ve McCoy'un asistanı. Daha sonra fizikçilik görevine atandı.

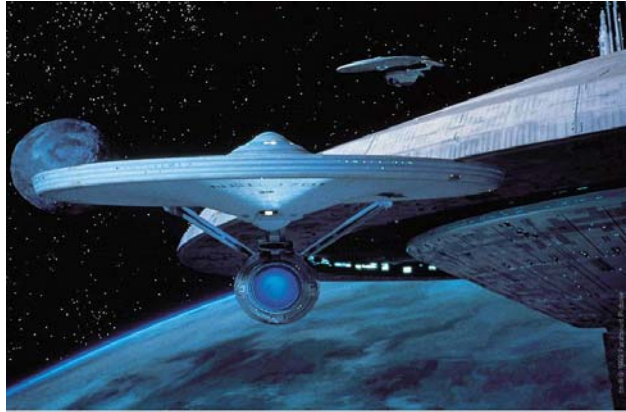
Janice Rand
(Grace Lee Whitney)

Önce gemi subayı daha sonra ışınlama şefi. Son olarak USS Excelsior'da iletişim şefliği yaptı

Atılğan'ın iletişim subayı. Swahili dilinde ismi "özgürlük" anlamına gelir. Aynı zamanda yetenekli bir teknisyendir. Şarkı söylemek en büyük zevkidir.

Atılğan'ın ikinci dümençisi. Köprü mürettebatının en gençidir. Chekov bir süre USS Reliant'ta görev yaptı ve bu gemi Khan tarafından yok edilince Atılğan'a döndü.

(Devamı gelecek sayıda...)

KİTAPLIK : EVRENİN TÜRK BEKÇİLERİ

İsmail Şahin

EVRENİN TÜRK BEKÇİLERİ

Nergiz Yayınları'ndan Ocak 2007 tarihinde çıkan ve Metin Güçlü tarafından yazılan "Evrenin Türk Bekçileri" isimli kitap, çevresi tarafından neredeyse deli olarak nitelendirilen Okan isimli bir gencin başından geçen olaylarla başlıyor. Kendisinde olağanüstü bir fiziki güç ve önsezi, telepati gibi yetenekler vardır ama ancak başından geçen olaylardan sonra bunların farkına varacaktır.

Okan, Şile yolunda giderken virajın görünmeyen kısmındaki bir tehlikeyi hisseder

Taksi şoförü sert bir frenle arabayı durdurur. Yolun ortasında koskoca bir kütük durmaktadır. Kız arkadaşını taksiyle geri gönderir ve kendisi ormana dalar. Ormanda Şiba isimli bir genç kızla tanışır fakat Şiba bir Dünyalı değildir. "Galaksi Savunma Birliği"nin dünyayı korumakla görevli "Negrita" isimli uzay gemisinin komutanı olan bir Venüs'lüdür.

Şiba ile Okan Negrita'ya döner. Okan artık "Galaksi Savunma Birliği"ne katılmıştır. Asıl macera bundan sonra başlamaktadır.

Kitapta, birbirine bağlı olmayan dört macera vardır. İlk maceramız - başlı olmasına rağmen "PLİNKTON BELASI" diyebiliriz - Plinkton gezegeninden gelen ırkın dünyayı ele geçirmelerini engellemek için verilen mücadeleyi anlatıyor.

Plinktonlular, dünya üzerinde önemli mevkilerde bulunan bazı kişileri önce zihinsel olarak ele geçirerek ve onların bedenini kullanarak örgütlenmektedirler. Bu kişiler emniyet müfettişi, eyalet savcısı, başbakan ikinci yardımcısı, denizaltı komutanı gibi mevkiler ve Plinktonlular bu kişilerle yer değiştirmiş durumdadır. Plinktonluların kendi aralarında farklı zihinsel güç kademeleri vardır ve kahramanlarımız ilk maceralarında bu Plinktonlularla mücadele ederek, dünyadaki merkezlerini bulmaya çalışıyorlar ve merkezlerini yok ediyorlar..

Bu macera bana Robert A. Heinlein'in "Kaybolan Miras" ve "Merih'ten Saldıranlar" isimli eserlerini anımsattı.

İkinci macera "JENA'LI KONUKLAR" adını taşıyor. Alaska'ya zorunlu iniş yapan bir Jena uzay gemisine yardım için yola çıkan Negrita'nın ve kahramanlarımız Okan ile Şiba'nın başından geçenler anlatılıyor. Negrita, Dünya'ya gitmek için kestirme bir yola girer fakat Santor'ların kontrolünde olan bir boyuta geçerler ve orada sıkışırlar. Okan ve Şiba gezegene iner, fakat gezegen ve üzerindeki tamamen görüntüden oluşmaktadır. İkiliğin başlarından ilginç olaylar geçer. Santorların lideri boyuttan çıkmalarına yardım eder fakat bu sefer de bir zaman kayması meydana gelir ve kendilerini 2. dünya savaşının başlangıcında bulurlar. Aslında yaşadıklarının hepsi Santor liderinin bir oyunudur ve kahramanlarımız bir testten geçmişlerdir.

Negrita dünyaya doğru yoluna devam eder. Fakat dünya yörüngesine yerleştirilen biri Rus, diğeri Amerikan iki savaş uydusu ile başları derde girer. Jena gemisi de bu uydulardan biri ile vurulmuştur ve Alaska'ya zorunlu iniş yapmıştır. Kahramanlarımız kılık değiştirerek o bölgedeki üs komutanı ile görüşür ve durumu anlatır. Hep birlikte Jena gemisine giderler. Gemi onarılır ve yoluna devam eder. Komutan Flaw, teknisyen Shena ve bizimkiler Negritaya döner. Komutan Flaw aynı zamanda bir astronomdur ve yaşadıklarına inanamaz. Daha sonra ise iki savaş uydusunun ise birbirini yok etmesi için ufak bir operasyon yapılır ve uydular imha olur.

Üçüncü maceramız ise "BUZUL TEHLİKESİ" adında. Dünya kavurucu bir yaz günü ortasındaiken hava sıcaklığı birden düşmeye başlar. Her yer donar, Avrupalı Amerika, okyanuslar buz tutar. Kahramanlarımız bu durumu çözmek için tekrar dünyaya inerler. Yine beden değiştiren uzaylılar vardır ama aynı zamanda Andromeda'dan gelen uzay gemileri atmosferde görünmez durumda beklemektedir. İklimiz okyanusun ortasında buzların arasında sıkışıp kalan bir yolcu gemisinde ortaya çıkarlar. Şiba gemi telsizcisinin şaşkın bakışları arasında gemi telsiziyle Negrita ile bağlantı kurar. Negrita bir süre sonra geminin üzerine gelerek tüm yolcu ve mürettebat gemiye taşınır. İklimiz daha sonra Avrupa'da bir otele giderler. Kendilerine verilen bilgi bulundukları yerin yakınından bir uzay gemisinin havalandığı şeklindedir. Araştırma sonucunda bir kimya tesisinden yüklü miktarda potasyum çalındığını öğrenirler. Bu arada Negrita atmosferde durumu kontrol altına almıştır ve Andromeda gemileri teker teker yok edilmektedir. Dünya ise yavaş yavaş ısınmaktadır.

İklimiz daha sonra iki uzaylının peşine düşer. Kısa bir Mars macerasından sonra, uzaylıları Ankara-Konya karayolu üzerinde ele geçirip dünyadan ayırırlar.

Son maceramız ise "KAPLUMBAĞALARIN DEHŞETİ". Galapagos adalarında yaşayan penguenler birden bire ölmeye başlamıştır. O sıralarda ise Miami sahillerinde bir hareketlilik vardır. Önceki maceradan tanıdığımız komutan Flaw ise emekli olmuş, sahilde güneşlenmektedir. Birden bir şey dikkatini çeker ve ailesini uyarır. Kısa bir süre içinde tüm sahil bomboş kalmıştır. Denizden sahile doğru siyah bir dalga gelmektedir. Denizdeki tüm balinalar topluca intihar etmek için karaya vurmak üzeredir.

Bir başka yerde ise, San Diego deniz üssüne bir yardım çağırısı gelir. Bir gemiye dev bir kaplumbağa çarpmış ve gemi su almaktadır. Önceleri şaka olduğunu zanneden üs yetkilileri haberleri izleyince durum araştırılır ve şaka olmadığı anlaşılır. Kaplumbağalar ise Acapulco'ya ulaşmış ortalığı yıkıp geçmişlerdir.

Kahramanlarımız olayı araştırmak için dünyaya, Miami'ye gelirler. Oradaki görevli durumu anlatır ve olayı Flaw'un haber verdiğini söyler. Kahramanlarımız Flaw'u bulurlar. Flaw gördüklerini anlatır. Araştırmalara başlarlar. Kahramanlarımız Flaw'un ailesiyle birlikte Negritaya dönerler. Sorunun ay'dan kaynaklandığı anlaşılır. Aya iniş yapılır. Fakat ayda, üçüncü sistemden gelen bir gemi vardır. Amaçları dünyadan su alıp gitmek olan bu canlılar, gemilerini önce küçültüp dünyaya yollamışlardır. Geri dönüşte gemiler atmosferde beklerken, büyültme işlemi sırasında bir kaza olur ve büyültme cihazı dünyayı hedef alır. Kaza sonucu bazı hayvanlar etkilenmiştir. Kahramanlarımız bozulan cihazı onarırlar ve konuklarımız geri dönerler. O sırada aydaki Amerika üssünde devriye gezen iki asker ise gördüklerini unutmaya karar verirler.

Dünyadakilerin "Galaksi Savunma Birliği"nden kesinlikle haberleri yoktur ama komutan Flaw ve ailesi, "Buzul Tehlikesi" macerasında uzaylıların bedenine girdikleri 3 kişilik aile ve yolcu gemisi kaptanı için "Galaksi Savunma Birliği"nin ve uzaylıların varlığını öğrenmek tam bir sürpriz olmuştur.

Kitap için tam bir "Hard SF" örneği diyebiliriz. Uzaylı ırklar, madde veya enerji formundan diğer forma dönüşüm, gelişmiş uzay gemileri, düşünce okuma, zihin ele geçirme, telepati, başka bir canlının görüntüsüne dönüşüm, zamanda yolculuk vs.... Kısaca aradığınız her şey bu kitapta mevcut diyebilirim.

Her ne kadar 1950-1960'ların tarzında yazılmış olsa da, böyle bir eserin ülkemizden de çıkması sevindirici bir durum. "Hard SF" türünü ister sevin, ister sevmeyin ama en azından yerli BK'ya destek olmak için bu kitabı alıp okumanızı tavsiye ediyorum.

İsmail Şahin

YILDIZ KÖPRÜSÜ

Hasan Erkan

YILDIZ KÖPRÜSÜ

Sumas Yazıtçısı Detinyus Kitabesi I. Bölüm

Ben Sumaslı Detinyus Hatar. Yazıtçıyım. Babam da yazıtçıydı, büyük babam da. Dev kitabeler yazdım senelerce, nice olaylar işledim sert kayaların yüzüne, babam da işle-mişti, büyük babam da. Hükümdarlar bir savaş kazandıkla-rında veya bir ülkeyi ele geçirdiklerinde bir anıt olarak kitabe yazdırırlar ve onu şehrin en görkemli yerine dikerler. Ta ki çocukları, onların çocukları ve onların çocuklarının çocukları bu kitabeyi okusun ve atalarının yaptıklarından dersler çıkarsın. Ama şimdi hükümdarımın benden istediği çok farklı...

Taşlar bu ifadeleri nasıl taşıyacak bilmiyorum ve dahası bu usta ellerim o taşları nasıl kazıyacak onu da bilmiyorum. Ama bağlılık yemini etmiş bir yazıtçı olarak dayanacağım ve bu kitabeyi yazacağım.

Artık bu dünyadan gideceğimizi söylediler. Bizler ve bizimle beraber düşmanlarımız da gidecekler. Bu dünyayı düşmanı olmayan, savaş yüzü görmemiş çocuklarımıza bira-kacağız ve bizler bütün silahlarımızı da alıp bu dünyadan gideceğiz.

Daha önce atalarımızdan böyle bir şey duymadık. Böyle bir kitabe okumadık ve böyle bir efsane işitmedik. Ama ger-çek hükümdarlar duyulmayı yapan, imkansız başarıları önderleridir. Hanabi de onlardan biri, içlerinde en yücesi.

Benden, dünyada kalacak çocuklarımıza bizden bir anı olarak bırakacağımız kitabeye başlamamı istedi. Torunları-mız bizleri hiç bilmeyecekler, medeniyetimizden hiç bir eser göremeyecekler ama sadece bu kitabe onlara kendilerinden önce burada yaşayan birilerinin olduğunu hatırlatacak. Şim-dilerde gizi korumak üzere yüzlerce önder yetiştiriliyor. İnsanlık, kendini mahveden yozlaşmadan kurtulmak için, büyük bir fedakarlıkla çalışıyor.

Dünyanın yazgısı, ne iyidir ki, düşman bile olsa, sağlam karakterli ve cıvanmert önderlerin akdi ile müspet yazıldı. Yapılan anlaşmaya göre dünyayı önce düşmanlarımız terk edecekmiş. Hatta terk etmeye başlamışlar bile. Çünkü savaş onlar kaybetti. Gerçekte ise hep beraber kaybettik. Ama dünyanın yaşanılır kalabilmesi için bizim de terk etmemizin şart olduğu söylendi. Çünkü, artık evrenin gücünü herkes kullanabilirdi. Bugün iyi kimselerin elinde olan bu güç yarın kötülerin elinde kullanılabilir, bugün iyi düşünenler yarın kötü düşüncelerin esiri olabilirdi. Bu ise eninde sonunda bu dünyanın sonunu getirecekti.

Komutanlardan biri, bana, yazılacak kitabenin dünyanın daha önce hiç insan yaşamamış bir yerinde kurulacak olan yeni bir şehrin meydanına koyulacağını söyledi. Bu şehrin adının Hentar olacağını da ondan öğrendim. Dünyanın bil-medigim bir yerinde, bizleri hiç bilmeyen çocuklarımıza, yani Hentar halkına yazılacak bu kitabe.

Bizler, hükümdarımızın halkı olarak “Neden gidiyoruz ?” diye sormadık. “Gitmeyeceğiz” de demedik. Zaten böyle

sözler gerçek bir hükümdarın halkından beklenmez. Ben size, böyle bir duruma niye geldik, onu anlatacağım...

* * *

Evrenin gücüne hükümdarların öyküsünü dinle, evlat! Bu dünyada bilineceklerin az kaldığı, görülebilecek her yerin görüldüğü ve uğruna kavga edilecek her değer için yapılacak kavgaların en dehşetlisinin yapıldığı çağın öyküsünü dinle!

İnsanoğlu doğanın sakladıklarını görüp, bunların perdele-rini araladı ve ortaya çıkardı. Bilgelik en büyük hazinelerden biri oldu. Uğruna savaşlar yapılan altın, gümüş ve kılıca rağ-bet azaldı, istenirse kentin tüm duvarları yakut ve zümrütten yapılacak hale geldi. Yeryüzünde bolluk ve bereket arttı. İnsanlar üç nesil önce biriktirmek için yıllarca uğraştıkları nimetlere dönüp bakmıyorlardı bile.

İnsan isteklerinin esiri oldu mu, şer, dur durak bilmez evlat! Güce ve azamete rağbet başladı. Gökler ve göğün üze-rindekiler sahiplenildi, yer ve yerin altındakiler de sahiplenildi. Hükümdarlar ordularını bilgelik ve sahibini bile mah-veden “Evrenin Gücü” ile beslediler. Evrenin gücünü tek bir tohuma doldurdular. Zaman akarken, hırs canavarının, akıl aletine hükmetmesine engel olamadılar.

Hırsın hükümdarlığı, Alusumas ve Zoldra’yı karşı kar-şıya getirdi. Biri diğerine denk iki büyük devlet, iki muhte-şem güç ve iki kadim kültür önüne set çekilmeyen bilgeliliğin kurbanı oldular. Göğün ardında ve yerin altında kıvılcımlar saçıldı. Toprak billur cama, ağaç savrulan küle dönüştü. Ne ordu vardı ortalıkta ne de cana düşman kıyım çelimleri.

Her beden kendi acısını yaşar evlat! Küle dönen milyon-larca insanın yokluğu kapladı kalpleri. Yaş daldan örme darganlar nasıl sıkarsa üzümün suyunu keder de öyle sardı insanoğlunun ruhunu. İzlediği yolda mahvolan ademoğlunun öyküsünü sakın ola unutma!

* * *

Sumas Yazıtçısı Detinyus Kitabesi III. Bölüm

Alusumas hükümdarı Hanabi buyurdu. “Bana yenik Zoldra hükümdarı Odene’yi getirin!” Hükümdar sözünü daha yeni bitirmişti ki, yanında bulunan bilgiler, Odene’yi huzura getirdiler. Hanabi seslendi.

“O kadar uyarmama ve Zebur’un öğretilerini o kadar hatırlatmama karşın seni kardeşlik bağına bu kadar düşman eden şey nedir? Sen bilmiyor musun ki gerçek hükümdarlar bir ülkeyi ele geçirdikleri zaman o ülkenin ileri gelenlerini rezil ederler ve o ülkeyi perişan ederler.”

Hanabi’nin sesi öyle gür ve öfkeyle çıkıyordu ki sözleri kendi bedeniyle beraber tüm cisimleri titretiyordu. Ta yüre-ğinden gelen bu haykırış, orda hazır bulunan herkesi etkili-yordu. Yalnız biri hariç. O da yenik hükümdar Odene’den başkası değildi. Yüreği kinle dolu bu adam şu an zavallı bir köle gibi Hanabi’nin önünde eğilmiş olmasına rağmen yap-tıklarının farkında değildi ve farkına varmaya da pek niyetli görülüyordu.

(Devamı gelecek sayıda...)